

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și nouă

Dezvăluirea tapiseriei profetice: Visul lui William Miller și restaurarea adevărilor de temelie în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-01-03

Examinăm aplicarea profetică a visului lui William Miller în zilele din urmă, acolo unde toate profețiile își găsesc împlinirea desăvârșită. Visul lui Miller identifică descoperirea, stabilirea, respingerea, îngroparea și restaurarea adevărilor fundamentale ale Adventismului, care au fost adunate laolaltă prin slujirea lui Miller. Acele adevăruri fundamentale reprezentau adevărurile care au fost desigilate în 1798. Aceste adevăruri sunt reprezentate de vedenia de la râul Ulai. Visul lui Miller, așa cum este consemnat în cartea *Early Writings*, a fost al doilea său vis, iar acel vis fusese tipificat de al doilea vis al lui Nebucadnețar, întocmai cum însuși Miller fusese tipificat de Nebucadnețar.

Articolele anterioare au demonstrat că perioada de „șapte vremi”, în care Nebucadnețar a trăit cu inima unei fiare, s-a sfârșit în mod simbolic în 1798. Împărăția lui i-a fost atunci redată și, pentru prima dată, Nebucadnețar a reprezentat un om pe deplin convertit. În ceea ce privește „vremea sfârșitului”, în 1798 el îi reprezenta pe „cei înțelepți”. Am identificat, de asemenea, că Nebucadnețar, ca primul împărat al Babilonului, prin judecata de „șapte vremi” rostită asupra lui, prefigura judecata de două mii cinci sute douăzeci a lui Belșatar (mene, mene, tekel, upharsin), care a fost ultimul împărat al Babilonului.

Asupra ultimului cârmuitor al Babilonului venise sentința Veghetorului divin, după cum, în chip tipologic, venise asupra celui dintâi: „O, împărate, ... ție ți se spune: Împărăția s-a dus de la tine.” Daniel 4:31. *Profeți și regi*, 533.

Sora White l-a identificat pe Belșatar, în ceasul judecății sale, drept „regele neînțelept”. La încheierea ceasului judecății lui Nebucadnețar, acesta reprezintă „regele înțelept”, căci judecata de „șapte vremi” i-a fost de folos, iar Belșatar, deși cunoștea istoria, a refuzat să tragă vreun folos din ea.

Dar iubirea lui Belșatar de divertisment și de autoproslăvire a șters lecțiile pe care nu ar fi trebuit niciodată să le uite; și el a săvârșit păcate asemănătoare celor care au adus asupra lui Nebucadnețar judecăți exemplare. El a irosit ocaziile care i-au fost acordate în mod îndurător, neglijând să folosească prilejurile aflate la îndemâna lui pentru a ajunge să cunoască adevărul. "Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?" a fost o întrebare pe lângă care marele, dar nesăbuitul rege a trecut cu indiferență. *Bible Echo*, 25 aprilie 1898.

Nebucadnețar este un simbol al "celor înțelepți" din 1798, care înțeleg sporirea cunoștinței la vremea sfârșitului.

Abia îi ieșise de pe buze trufia lăudăroasă, când un glas din Cer i-a spus că venise vremea de judecată rânduită de Dumnezeu. Într-o clipă, rațiunea i-a fost luată și a ajuns ca o fiară. Timp

de șapte ani a fost astfel înjosit. La sfârșitul acestui răstimp, rațiunea i-a fost redată, iar el, ridicându-și cu smerenie privirea către marele Dumnezeu al Cerului, a recunoscut mâna divină în această pedepsire și a fost din nou restabilit pe tronul său.

„Într-o proclamație publică, regele Nebucadnețar și-a recunoscut vina și marea îndurare a lui Dumnezeu în restabilirea sa. Acesta a fost ultimul act al vieții sale, așa cum este consemnat în Istoria Sacră.” Review and Herald, 1 februarie 1881.

La sfârșitul „celor șapte vremi” ale lui Nebucadnețar, acesta a făcut o proclamație publică, care a inclus o mărturisire publică. Miller, asemenea lui Nebucadnețar, simbolizează „înțelepții” în 1798, care înțeleg sporirea cunoștinței la timpul sfârșitului. Amândoi au avut două vise, iar al doilea vis al fiecăruia identifică în mod simbolic „cele șapte vremi”. S-a arătat în articolele precedente că „cele șapte vremi” marchează un punct de tranziție.

În 1798, Nebucadnețar marchează o tranziție de la starea sa trufașă la starea celor înțelepți. Aceasta a inclus mărturisirea sa publică. Anul 1798 a fost, de asemenea, punctul de tranziție între a cincea și a șasea împărăție din profeția biblică. Acesta a marcat, de asemenea, sosirea primului înger, marcând astfel o nouă dispensațiune, căci avertizarea cu privire la judecata care avea să vină nu putea avea loc până când a cincea împărăție din profeția biblică primise rana ei de moarte.

Mesajul însuși aruncă lumină cu privire la timpul când urmează să aibă loc această mișcare. Este declarat a fi o parte a «Evangheliei veșnice»; de asemenea, anunță deschiderea judecății. Mesajul mântuirii a fost predicat în toate veacurile; dar acest mesaj este o parte a Evangheliei care putea fi proclamată numai în zilele de pe urmă, căci numai atunci ar fi fost adevărat că ceasul judecății venise. Profețiile prezintă o succesiune de evenimente care duc până la deschiderea judecății. Acest lucru este cu deosebire adevărat în cartea lui Daniel. Însă lui Daniel i s-a poruncit ca acea parte a profeției sale care privea zilele de pe urmă să fie închisă și pecetluită «până la vremea sfârșitului». Abia când se ajunge la această vreme putea fi proclamat un mesaj privitor la judecată, întemeiat pe împlinirea acestor profeții. Dar la vremea sfârșitului, spune profetul, «mulți vor alerga înapoi și înapoi, și cunoștința va crește». Daniel 12:4.

Apostolul Pavel a avertizat biserica să nu aștepte venirea lui Hristos în vremea sa. „Ziua aceea nu va veni”, spune el, „decât dacă va veni întâi lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii.” 2 Tesaloniceni 2:3. Abia după marea apostazie și lunga perioadă a domniei „omului fărădelegii” putem aștepta venirea Domnului nostru. „Omul fărădelegii”, numit și „taina fărădelegii”, „fiul pierzării” și „cel nelegiuit”, reprezintă papalitatea, care, după cum a fost prevestit în profeție, avea să-și mențină supremația timp de 1260 de ani. Această perioadă s-a încheiat în 1798. Venirea lui Hristos nu putea avea loc înainte de acel timp. Prin acest avertisment, Pavel cuprinde întreaga dispensație creștină până în anul 1798. Abia după acel timp trebuie proclamat mesajul celei de-a doua veniri a lui Hristos.

Un astfel de mesaj nu a fost niciodată dat în veacurile trecute. Pavel, după cum am văzut, nu l-a predicat; i-a îndreptat pe frații săi către viitorul, pe atunci foarte îndepărtat, al venirii Domnului. Reformatorii nu l-au proclamat. Martin Luther a fixat judecata la aproximativ trei sute de ani în viitor față de vremea sa. Dar, din 1798 înapoi, cartea lui Daniel a fost desigilată,

cunoașterea profețiilor a sporit, iar mulți au proclamat mesajul solemn al apropierii judecății.
The Great Controversy, 356.

În 1798 a sosit o nouă dispensație în cadrul lucrării mântuirii, iar acea nouă dispensație a dat un avertisment cu privire la o altă dispensație care avea să înceapă în 1844. La acea schimbare de dispensație, o ușă avea să se închidă, iar alta avea să se deschidă.

Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide, și închide și nimeni nu deschide: Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide; fiindcă ai puțină putere și ai păzit cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu. Apocalipsa 3:7, 8.

Deschiderea unei uși marchează o nouă dispensație. A avut loc o schimbare dispensațională a împărățiilor și a mesajului în 1798, la sfârșitul întâiei mâinii, care a cuprins perioada din 723 î.Hr. până în 1798. A existat, de asemenea, o schimbare dispensațională în 1844, la sfârșitul ultimei mâinii, care a cuprins perioada din 677 î.Hr. până în 1844. În 1798, dispensația soliei primului înger, care avertiza cu privire la apropierea judecății, sosise. Atât Nebucadnețar, cât și Miller sunt reprezentați ca "înțelepții", la "timpul sfârșitului", când "ușa" a fost deschisă pentru dispensația internă a soliei primului înger și pentru schimbarea dispensațională externă de la fiara mării la fiara pământului. Dispensația soliei primului înger a fost împlinită când ușa către Locul Preasfânt a fost deschisă la 22 octombrie 1844, iar dispensația celui de-al treilea înger și judecata de cercetare au sosit.

Al doilea vis al lui Miller începe când o ușă a fost deschisă în 1798 și se încheie când s-a deschis o ușă în perioada de tranziție a „celor doi martori”, care sunt readuși la viață pentru a proclama mesajul Strigătului de la miezul nopții. În mod profetic, atât Nebucadnețar, cât și Miller au reprezentat tranziția, în 1798, de la împărăția fiarei din mare la împărăția fiarei de pe pământ. Amândoi reprezintă vestirea apropierii și sosirii judecății de cercetare în 1844. Anul 1798 și anul 1844 reprezintă încheierea primei și ultimei „indignări” a lui Dumnezeu împotriva poporului Său, care s-au împlinit pe parcursul perioadei „șapte vremi”, așa cum este arătat în Leviticul douăzeci și șase. Cei patruzeci și șase de ani de la 1798 până la 1844 reprezintă ridicarea templului spiritual la care Solul legământului a venit pe neașteptate la 22 octombrie 1844, când Hristos a trecut din Locul Sfânt în Locul Preasfânt.

Anii 1798 și 1844 indică tranziții (mai multe), care sunt marcate de „cele șapte vremi”. Tranziția Adventismului milerit filadelfian spre Adventismul milerit laodicean, în 1856, a fost de asemenea marcată de o sporire a cunoașterii privitoare la „cele șapte vremi”, care a fost ulterior respinsă în 1863. În 1798 a existat o sporire a cunoașterii din cartea lui Daniel, care includea aceleași „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, ce aveau să fie respinse la sfârșitul Adventismului milerit filadelfian.

Tranziția mișcării primului înger de la Filadelfia la Laodiceea a fost reprezentată de cei șapte ani din 1856 până în 1863. Solia laodiceeană a sosit în 1856, iar timp de șapte ani, lumina nouă a "celor șapte vremi", care fusese desigilată, a produs un proces de testare în trei trepte pe care adventismul nu l-a trecut în 1863. Au fost acordați șapte ani pentru ca lumina "celor șapte vremi"

să fie ori primită, ori respinsă. Tranziția mișcării adventismului milerit filadelfian către adventismul milerit laodiceean tipifică inversarea succesiunii de la sfârșit: tranziția de la mișcarea laodiceeană a celui de-al treilea înger la mișcarea filadelfiană a celui de-al treilea înger.

Profeția celor șaizeci și cinci de ani a lui Isaia marchează începutul primei și al ultimei mâni a lui Dumnezeu împotriva regatelor de nord și apoi de sud ale lui Israel.

Căci capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rețin; și peste șaizeci și cinci de ani Efraim va fi nimicit, încât să nu mai fie un popor. Isaia 7:8.

Profeția lui Isaia despre cei șaizeci și cinci de ani a fost dată în 742 î.Hr., iar în decurs de șaizeci și cinci de ani regatul de nord avea să dispară. La nouăsprezece ani după 742 î.Hr., în 723 î.Hr., regatul de nord a fost dus în robie de Asiria. La încheierea celor șaizeci și cinci de ani a început indignarea regatului de sud, în 677 î.Hr., când Manase a fost luat captiv de babilonieni. Prin urmare, cei șaizeci și cinci de ani reprezintă o perioadă de nouăsprezece ani până la prima robie a regatului de nord, apoi încă patruzeci și șase de ani până la captivitatea lui Manase.

Acele profeții și-au găsit împlinirile respective în 1798, 1844 și 1863. În 1798 a avut loc, odată cu venirea primului înger, o tranziție internă a mesajului mântuirii; de asemenea, a avut loc o tranziție externă a împăraților din profeția biblică. În 1844, a avut loc o tranziție internă a mesajului mântuirii, întrucât ușa Locului Sfânt a fost închisă și a început judecata de cercetare, odată cu venirea celui de-al treilea înger. În 1863, a survenit o schimbare externă, pe măsură ce ambele coarne ale fiarei din pământ s-au împărțit în două clase.

Cornul republican s-a divizat în cele două partide politice care aveau să domine istoria fiarei pământului de atunci înainte. Cornul protestant s-a divizat în două manifestări apostate: un partid care se pretindea protestant și care pretindea că păzește Sabatul zilei a șaptea, iar o altă clasă care se pretindea protestantă, dar susținea ziua soarelui ca ziua lor aleasă de închinare.

În acea istorie, cornul protestant care ieșise din Evul Întunecat a fost pus la probă din 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844 și a eșuat în cadrul procesului de testare, trecând de la poporul protestant păzitor al duminicii la poporul protestant apostat păzitor al duminicii.

În istoria adevăratului corn protestant, care a fost stabilit și identificat în 1844, a avut loc un proces de încercare din 1856 până în 1863. Apoi, adevăratul corn protestant păzitor al Sabatului a trecut atât de la Filadelfia la Laodiceea, cât și de la adevăratul popor protestant păzitor al Sabatului la cornul protestant apostat păzitor al Sabatului. Expresia „șapte vremi” este asociată cu 1798, 1844, 1856 și 1863. „Șapte vremi” este un simbol asociat cu un punct de tranziție, iar acest adevăr este stabilit prin mai mulți martori.

În 1798, a avut loc o sporire a cunoașterii cu privire la „șapte vremi”, întrucât cea dintâi profeție de timp pe care Miller a descoperit-o a fost chiar acel adevăr. Până în 1863, acel adevăr fusese respins, identificând astfel concluzia perioadei de încheiere a celor șaizeci și cinci de ani ai profeției enunțate în Isaia capitolul șapte.

Întreaga profecie de două mii cinci sute douăzeci de ani are, atât la început, cât și la sfârșit, un interval de șaizeci și cinci de ani, într-o manieră inversată, ca în oglindă. La începutul ultimilor șaizeci și cinci de ani (1798), tipificat de începutul primilor șaizeci și cinci de ani, în 742 î.Hr., când a fost dată profecția, a avut loc o sporire a cunoașterii cu privire la "cele șapte vremi", pe care "înțelepții" milleriți au înțeles-o și au proclamat-o. La încheierea ultimilor șaizeci și cinci de ani, în 1863, a avut loc o altă sporire a cunoașterii asupra aceluiași adevăr, care a fost în cele din urmă respinsă de "preoții" de curând încoronați ai adevăratului corn protestant.

Poporul Meu piere din lipsa cunoaștinței: fiindcă ai lepădat cunoaștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Sporirea cunoaștinței, atunci când cartea lui Daniel este dezpecetluită, este asociată cu „cele șapte vremi”; prin urmare, „cele șapte vremi” nu sunt doar un simbol al unui punct de tranziție, ci și al dezpecetluirii mesajului profetic.

O altă tranziție a început la 18 iulie 2020, odată cu prima dezamăgire, care a inaugurat „timpul zăbovirii” și a marcat începutul celor trei zile și jumătate din capitolul unsprezece al Apocalipsei, în care cei doi martori zăceau morți pe strada cetății celei mari, Sodoma și Egipt.

18 iulie 2020 marchează începutul a trei zile și jumătate simbolice (un «șapte vremi»), ilustrate de istoria din 1856 până în 1863. Ambele perioade sunt simboluri ale «celor șapte vremi». Ambele perioade marchează o schimbare de dispensație (o tranziție). Ambele perioade reprezintă o creștere a cunoașterii asociată cu «cele șapte vremi».

În perioada de tranziție de la împărăția Babilonului la împărăția medo-persană, Daniel a înălțat rugăciunea din Leviticul 26, identificând astfel rugăciunea din Leviticul 26 drept un jalon al tranziției din zilele de pe urmă. În visul lui Miller, la sfârșitul a șapte repetări ale cuvântului «împrăștiere», Miller atât plânge, cât și se roagă. Plânsul marchează momentul în care Leul din seminția lui Iuda (omul cu peria de praf) desigilează un mesaj care fusese pecetluit.

Rugăciunea lui Miller marchează rugăciunea lui Daniel conform Leviticului douăzeci și șase, rugăciune asociată cu «șapte vremi», și are loc atunci când, în visul lui Miller, ușa și ferestrele au fost deschise. Dar rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă este, de asemenea, în concordanță cu rugăciunea lui Daniel din capitolul doi. De asemenea, ea este în concordanță cu rugăciunea de mărturisire a lui Nebucadnețar, la încheierea celor «șapte vremi» ale lui.

Rugăciunea lui Miller a fost, prin urmare, reprezentată de rugăciunea din Levitic 26, care era o rugăciune publică de mărturisire și o rugăciune de cerere pentru desigilarea ultimului secret profetic, deoarece toată profecția ilustrează zilele de pe urmă. Prin urmare, secretul din Daniel, capitolul doi, reprezintă ultimul secret care urmează să fie desigilat. Rugăciunea lui Miller, în visul său, era o rugăciune de neliniște și de indignare dreaptă cu privire la urâciunile săvârșite asupra nestematelor din camera lui. Neliniștea lui era ilustrată de cei ce suspină și strigă în Ezechiel, capitolul nouă, în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Miller a asistat la îngroparea treptată a adevărilor de către doctrine contrafăcute, până când s-a ajuns la punctul în care caseta (însăși Biblia) a fost distrusă. Distrugerea casetei lui Miller a avut

loc în cea de-a treia generație a adventismului, când a existat o mișcare deliberată de a pune deoparte Versiunea King James a Bibliei în favoarea versiunilor moderne ale Bibliei, corupte, de factură catolică.

Miller a plâns, apoi s-a rugat, și îndată s-a deschis o ușă, iar toți oamenii au plecat. Atunci a intrat omul cu mătura de gunoi (Leul din seminția lui Iuda), a deschis ferestrele și a început curățenia. Apoi Miller și-a exprimat îngrijorarea pentru nestematele împrăștiate, iar omul cu mătura de gunoi a promis că va avea grijă de nestemate. În vâltoarea lucrării de curățenie a omului cu mătura de gunoi, Miller a închis ochii pentru o clipă, iar când i-a deschis, gunoiul dispăruse. Nestematele erau împrăștiate prin încăpere, iar atunci omul cu mătura de gunoi a așezat caseta mai mare pe masă, a adunat nestematele și le-a aruncat în casetă și a zis: „Vino și vezi.”

Expresia „vino și vezi” este un simbol al faptului că un adevăr tocmai a fost desigilat. Adevărul care i-a fost desigilat lui Miller este ultimul adevăr, căci următorul lucru care urmează să se petreacă este trezirea lui Miller la „strigătul”, care reprezintă strigătul cel tare. Miller a fost ultimul care a primit solia Strigătului de la Miezul Noptii în istoria mileritilor, iar chiar înainte de strigătul care îl trezește în vis, el și-a închis ochii pentru o clipă. Singurul pasaj din Biblie care face referire la „o clipă” și „ochi” identifică întâia înviere.

Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la trâmbița cea din urmă; căci trâmbița va suna, și morții vor fi înviați nesticăcioși, iar noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca ceea ce este stricăcios să se îmbrace în nesticăciune, și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. 1 Corinteni 15:51-53.

În istoria tranziției mișcării laodiceane a îngerului al treilea către mișcarea filadelfiană a îngerului al treilea, așa cum este reprezentată în capitolul unsprezece din Apocalipsa, Miller îl reprezintă pe chiar cel din urmă dintre fecioarele înțelepte care au primit solia Strigării de la miezul nopții. Cei dintâi care au primit-o au fost cei mai duhovnicești.

Acesta a fost strigătul de la miezul nopții, care avea să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Cei mai talentați oameni nu au fost primii care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei smeriți și devotați și i-au constrâns să înalțe strigătul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!” Cei cărora le fusese încredințat strigătul s-au grăbit și, prin puterea Duhului Sfânt, au făcut să răsune solia și i-au trezit pe frații lor descurajați. Această lucrare nu se întemeia pe înțelepciunea și erudiția oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Săi care au auzit strigătul nu i-au putut rezista. Cei mai spirituali au primit întâi această solie, iar cei care mai înainte conduseseră în lucrare au fost ultimii care au primit-o și au ajutat la amplificarea strigătului: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!” Scrieri timpurii, 238.

La sfârșitul celor trei zile și jumătate simbolice din capitolul unsprezece al Apocalipsei, este proclamat primul dintre cele două mesaje, reprezentat în capitolul treizeci și șapte al lui Ezechiel. Primul mesaj adună laolaltă oasele moarte și risipite, dar ele rămân încă moarte. Mesajul a fost prezentat de glasul care striga „în pustie”, indicând astfel că mesajul lui Ezechiel începe înainte ca cele trei zile și jumătate simbolice să se fi încheiat. Acele trei zile și jumătate reprezintă un

„pustiul”, iar mesajul este proclamat din „pustiul”. „Pustiul” este, de asemenea, un simbol al „celor șapte vremuri”, care marchează o tranziție și o desigilare ce introduce un proces de testare.

Există atât o dezvoltare progresivă a soliei, cât și o primire progresivă, așa cum se ilustrează prin Strigătul de la miezul nopții din istoria mișcării millerite. Cei mai duhovnicești au fost primii care au primit solia glasului celui ce strigă în pustie, iar istoricii adventismului fac trimitere la o scrisoare scrisă de William Miller cu doar câteva zile înainte de 22 octombrie 1844, în care Miller mărturisește că, în cele din urmă, a înțeles și a acceptat solia Strigătului de la miezul nopții a lui Samuel Snow.

„Dragă frate Himes, văd o slavă în luna a șaptea pe care n-am mai văzut-o până acum. Deși Domnul îmi arătase semnificația tipologică a lunii a șaptea, cu un an și jumătate în urmă, totuși nu am sesizat forța tipurilor. Acum, binecuvântat să fie Numele Domnului, văd o frumusețe, o armonie și o concordanță în Scripturi, pentru care m-am rugat de multă vreme, dar pe care nu le-am văzut până astăzi. Mulțumește Domnului, o, suflule al meu. Să fie binecuvântați frațele Snow, fratele Storrs și alții, pentru rolul avut în deschiderea ochilor mei. Sunt aproape acasă. Slavă! Slavă! Slavă! Slavă!” William Miller, Signs of the Times, 16 octombrie 1844.

În repetarea istoriei Strigării de la miezul nopții, așa cum este reprezentată în visul lui Miller, Miller și-a închis ochii pentru o clipă. Astfel: „într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, iar morții vor fi înviați.” În visul lui Miller, el îi reprezintă pe ultimii care primesc solia Strigării de la miezul nopții, așa cum a făcut și în propria sa istorie. El îi reprezintă pe aceia care, în cele din urmă, acceptă solia chiar înainte ca omul cu peria de praf să adune nestematele risipite și să le arunce în caseta mai mare. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, cei din urmă care acceptă a doua solie a lui Ezechiel, care este solia celor patru vânturi ale Islamului, care este de asemenea solia pecetluirii, fac aceasta chiar înainte ca ultima dintre cele șapte trâmbițe să sune, care este trâmbița „Vaiului al treilea”. „Într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, iar morții vor fi înviați nesticăcioși, și noi vom fi schimbați.” (1 Corinteni 15:52)

Pasajul identifică prima înviere care are loc la a doua venire, dar există și o înviere a oaselor moarte și uscate (cei doi martori), care are loc în ceasul marelui cutremur din capitolul unsprezece al Apocalipsei. În „ceasul” aceluia cutremur, răsună ultima dintre cele șapte trâmbițe, iar martorii morți care erau pe stradă sunt readuși la viață, nu ca laodiceeni, ci ca filadelfieni, căci la trâmbița celui de-al treilea Vai, cei doi martori au fost pecetluiți și sunt schimbați în nesticăciune, fiindcă nu vor mai păcătui niciodată. Miller îi reprezintă pe cei din urmă care primesc solia care îi aduce la viață pe cei doi martori, care este solia celor patru vânturi ale Islamului și este solia pecetluirii.

Sunetul acelei trâmbițe învie ultimele dintre oasele moarte și uscate care fuseseră împrăștiat pe ulița Sodomei și a Egiptului. Miller a urmărit cum adevărurile erau îngropate treptat de doctrine contrafăcute. În cele din urmă, Miller a plâns, marcând timpul când avea să înceapă desigilarea, căci desigilarea este o lucrare progresivă. Acea desigilare a început în perioada de sfârșit a celor trei zile și jumătate.

După ce Miller a plâns, Cel care avea puterea de a desigila cartea pecetluită a intrat în narațiune. În visul lui Miller, acesta era Omul cu peria de murdărie. Apoi Miller s-a rugat, iar îndată s-a deschis o ușă, marcând punctul în care mișcarea laodiceană a celui de-al treilea înger urma să facă tranziția către mișcarea filadelfiană a celui de-al treilea înger. Rugăciunea lui a fost rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase; era rugăciunea pentru înțelegerea ultimului secret profetic și o mărturisire publică a răzvrătirii care a adus cele trei zile și jumătate asupra celor doi martori; era rugăciunea celor care sunt pecetluiți în Ezechiel, capitolul nouă.

După rugăciune, Hristos (omul cu peria de curățat murdăria) a intrat și a început să curețe camera. La sfârșitul lucrării de curățire a omului cu peria de curățat murdăria, Miller și-a închis pentru o clipă ochii, recunoscând sfârșitul perioadei în care urmau să fie înviate oasele moarte și uscate. Apoi, omul cu peria de curățat murdăria a adunat nestematele împrăștiate din camera lui Miller și le-a așezat într-o casetă nouă, mai mare, pe o masă în centrul camerei lui Miller, pe măsură ce cei doi martori sunt înălțați ca stindard. Ca stindard, ei apoi cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care încă se află în Babilon, să „veniți și vedeți” solia pe care Leul din semniția lui Iuda tocmai a aruncat-o în caseta cea nouă, mai mare.

În articolul următor vom începe să analizăm vedenia de la Râul Ulai ca simbol al adevărilor din cartea lui Daniel, care a fost dezpecetluită în 1798. Am fixat în prealabil câteva repere pentru acea analiză. Primul este că mesajul Mileriților a fost desăvârșit (în stadiul său de creștere), dar incomplet. El a fost așezat în cadrul a două, nu a trei, puteri pustiitoare. Al doilea este că, atunci când visul lui Miller identifică restaurarea finală a adevărilor fundamentale, acele adevăruri fundamentale sunt atunci „de zece ori mai strălucitoare” decât slava lor inițială. Un al treilea punct este că mișcarea primului înger (mișcarea milerită) se repetă în mișcarea celui de-al treilea înger, dar cu câteva precizări importante. Mileriții, ca simbol, au fost Filadelfieni; au fost un Nebucadnețar convertit, dar, în cele din urmă și din nefericire, au „rezidit Ierihonul” în 1863.

Mișcarea îngerului al treilea a început cu laodiceeni, care aveau nevoie de convertire, dar, în cele din urmă, aceștia aveau să participe la distrugerea finală a Ierihonului (Ierihonul zilelor de pe urmă).

Mântuitorul nu venise să înlătore ceea ce rostiseră patriarhii și profeții; căci El Însuși vorbise prin acești bărbați reprezentativi. Toate adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu proveneau de la El. Dar aceste nestemate neprețuite fuseseră așezate în monturi false. Lumina lor prețioasă fusese făcută să slujească erorii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din monturile erorii și reșezate în cadrul adevărului. Această lucrare numai o mână divină putea împlini. Prin legătura lui cu eroarea, adevărul slujise cauzei vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Hristos venise să-l așeze acolo unde avea să-L proslăvească pe Dumnezeu și să lucreze mântuirea omenirii. Dorința veacurilor, 287.